

hányszor törtek reánk, függetlenségünkre, szabadságunkra, pusztá életünkre, s mégis, megfogyva bár, de törve nem! él nemzet e hazán!

Mi tesz erre képessé bennünket? Mi tesz bennünket olyan erőssé, hogy verhetetlenek legyünk? A vértanúk elszánt önfeláldozása, az idegen uralom alatt élt magyar testvéreink lemondó, de magyarságuk mellett halálig kitartó nagy ragaszkodása. Ezek azok a fegyverek, amelyekkel kiverelkedhetjük magunknak a népek nagy közösségében helyünket s az újabb, szebb, boldogabb magyar jövőndőt!

„Szeressük egymást, mert úgy áld a sors,
Nemzetrontó viszályra most az ér rá,
Ki vak vagy önző s aljas, céda, kores.
Élő hit edzze már a gyermeket,
Tegye szívét lánggá, karját acéllá,
S fölkél a nap megint a hegy megett.“

MÉG MINDIG...

Arad mellett foly a Maros,
Sötét az ég, nem csillagos.
Felhők között kitör a hold,
Mély sírjában ébred a holt.

Hold sugári leragyognak,
Nyílik szája sírhalmoknak,
Kardja után nyúl ki a kéz,
Mély sírjából kél a vitéz.

Jó barátok, hű bajtársak,
Csillagai a csatáknak,
Halhatatlanok — halálban —
Előlépnek tizenhárman.

Megállnak a Maros partján,
Sötét arccal és mogorván,
Borús szemük felvillámlik,
Látják a hont a határig.

Semmi jel nincs — mibe' hisznek,
De nem hisznek szemeiknek;
Hallgatóznak reménykedve;
Ha valahol zaj ébredne.

Hallgatózván szívük dobog;
Csörren-e kard, pereg-e dob?
Harsog-e már a trombita?
Merről nyerít a paripa?

De semmi nesz, de semmi szó,
Elrejtve még a lobogó.
Hallgat hegy-völgy, csendes minden,
Mint a tenger a szélcsendben.

„Tűrjünk! — nincs még itt az idő...
Fogadj vissza ó temető!“
S meg sem állnak sír mélyéig...
Minden éjjel ezt ismétlik...

Z. J.

AZ APA FIAIHOZ

Fiaim, fiaim,
Jertek ide, jertek!
A tizenháromról
Hadd beszéljek nektek.

Véssétek szavamat
Szívetekbe mélyen,
Hogy dicső emlékük
Mindörökre éljen.

Aradi vértanúk
Nem hiába haltak;
Poraikból élet
Sarjadt a magyarnak.
Hallgassd csak a fűszált,
Hallgassd a virágot,
Azt susogja; magyar!
Védd a szabadságot!

Rakd tele gyöngyökkel,
Népem! Hadd ragyogjon!
Lánggal égjen lelked
Ott, azon a szobron!
Millióknak szíve
Ha körüldobogja;
Akkor lesz belőle
A szabadság szobra.

Fénykoszorút fon az
Őszi nap sugára,
A tizenhárom hős
Tábornok szobrára.
A magyar nemzetnek
Ráhullatott könnye;
Sötét fájdalomnak
Legragyogóbb gyöngye.

Az leng a szobornak
Babérillatában;
Haljatok meg, ha kell,
A hazdért bátran!
Fiaim, Fiaim!
Legelső a Haza...
Szeressétek forrón!
Ez az édesanya!

(Pósa Lajos.)

OKTÓBER HATODIKÁN

Arad felé szomorúan
Zúg-búg az ősz fuvalma,
Erdő-mező virágait,
Leveleit hullatja...
Hervadt virág, hulló levél
Arról suttog, arról beszél
Síró gyásszal e napon!
Hős vezérek tizenhároma
Hogy ment vértanú-halálra,
Bitófára Aradon...

Győzelemről győzelemre
Lobogónkat ragadták,
Szent zászlódat ezeréves
Drága magyar szabadság!
Érted hullott hősi vérük,
S martir-halál lett a bérük
Az aradi Golgotán...
De szellemük meg nem halt ott,
Szabadság virága hajtott
Kihullott vérük nyomán!

Magyar népem, e virágot
Ápolgassad, öntözgesd,
Az aradi vesztőhelyre
Hullasd, hullasd a könnyed.
Fájó könnyed minden gyöngye
Harmatként hull a göröngyre,
A sírhantra, mely alatt
Hős vértanúid pihennek,
S porából hős szíveknek
Mindig új virág fakad!

Lampérth Géza.